

Pondělí 2. 4. 1962

Dlouho jsem se nedostal k psaní, protože události najednou nabraly rychlý spád. Nyní sedím v malém pokojíku v Kunmingu, říká se mu taky Město věčného jara a je to poklidné město parků s krásnou přírodou, kde je kromě chrámů, svatyní a soch Budhů, i muslimská čtvrť a i zde jsou křesťanské menšiny, se kterými se mám setkat. Ale od začátku, jak jsem se sem vůbec dostal.

Ještě v Hongkongu v kanceláři jsme se s kolegy dohodli na dalším postupu naší spolupráce a naplánovali trasu po místech, kde měly být vybudované vodní elektrárny. Pochopili, že to myslím dobře a pokud se nezačne budovat pořádně od samého začátku, mohou je postihnout ničivé povodně jako v minulých letech, které si vyžádaly na statisíce obětí.

Po úspěšném jednání jsem byl tak šťastný a z té euforie a vděčnosti jsem se šel projít. Po chvilce jsem měl pocit, i přes tu spoustu lidí na ulici, že mě někdo sleduje. Znejistěl jsem. Krve by se ve mně nadořezal. Kdo to je? Byl to můj tajný kontakt, sám si mě vyhledal. Dva dny nato jsme se setkali na tržnici a zavedl mě do jejich společenství. Byla to malá místnost, skoro jako sklep, kde sedělo asi patnáct lidí. Přiblížili mně křesťanskou situaci v Číně. V kostelích se schází věřící, ale káže se podle cenzurovaného kázání, které schvalují komunističtí úředníci. Když se pastor nebo jeho kázání režimu znelíbí, mohou ho zavřít, poslat na nucené práce, ale mnoho jich bylo i bito a mučeno. Proto přibývá tajných domácích shromáždění, kterým se říká podzemní církve. Předal jsem jeden výtisk Bible, matici Nového zákona a společně jsme se modlili, za rozvoj křesťanství v Číně. Dostal jsem další kontakty ve městech, kde se budu dále pohybovat.

Bylo to velice zajímavé setkání, uvědomil jsem si, že situace je podstatně horší, než jsem si ji představoval. Proto jsem vděčný, že žiji v Československu a děkuji Bohu za to, že mě vyslal až sem a mohu být nápomocen.

I když se cítím jak Daniel v jámě lvové, sám, bez svých nejbližších, o to větší pouto se tvoří mezi mnou a Nebeským otcem, se kterým neustále rozmlouvám, prosím a děkuji, jako se píše v listu Filipským, ve 4. kapitole ve veších 6 a 7: „O nic nemějte starost, ale za všechno se modlete. O své potřeby prostě s vděčností Boha, a Boží pokoj přesahující všechno chápání bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.“ Uvědomuju si, že už od dětství se učíme prosit a děkovat rodičům za něco, po čem toužíme a pokud to oni uznají za vhodné a prospěšné, dostaneme to nebo se tomu aspoň přiblížíme. A to je vlastně modlitba - prosba dítěte k Otci. Tolikrát se osvědčila a nejenom mně. Proto se modlím za další dny mého putování po Číně.